

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Ing. A. S.**, zastoupeného Ing. J. D., obecným zmocněncem, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/6565/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/972/2013/9S-JMK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/6565/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/972/2013/9S-JMK **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu České republiky – krajské pobočky v Brně (dále jen „ÚP“) bylo rozhodnuto tak, že návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči podaný dne 16. 5. 2012 se zamítá a účastníku řízení bude nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 4.000 Kč měsíčně od května 2012.

Dne 5. 4. 2013 bylo doručeno na ÚP odvolání žalobce, v němž polemizuje s právním názorem správního orgánu I. stupně.

Rozhodnutím MPSV ze dne 24. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/6565/13/9S-JMK bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 20. 9. 2013. Namítl nezákonnost předmětného rozhodnutí spatřující v porušení základních zásad správního řádu a v nedostatečném zjištění či vyhodnocení zdravotního stavu ve spojení s jeho projevy, zejména v oblasti soběstačnosti a péče o vlastní osobu a s tím související nesprávné posudkové hodnocení. Po hmotné stránce nebyla dostatečně zhodnocena zdravotní a sociální způsobilost žalobce v rozsahu odpovídající skutečnému stavu.

Nesouhlasil s použitou argumentací žalovaného v obsahu rozhodnutí, která nemá podklad v postupu dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Příspěvek na péči je dávka sociální, nelze tudíž aplikovat právo pracovní, a to ani z hlediska hodnocení lékařských posudků. Vzhledem k tomu, že se jedná o dávku sociální, měly být přijaty nové lékařské zprávy, mělo dojít k jejich hodnocení v souvislosti se sociálními schopnostmi. Žalovaný se měl zabývat přezkumem kvality a rozsahu sociálního šetření, což neučinil.

Namítl, že v rámci správního i námitkového řízení byly vzneseny námitky k nezvládnání základních životních potřeb, sice stravování a péče o zdraví. V oblasti stravování poukázal na kritéria daná v příloze prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb., dle které uvedená životní potřeba v sobě absorbuje úkony – příprava stravy, podávání, porcování stravy, vaření, ohřívání jednoduchého jídla. V této oblasti nedošlo ke zlepšení jeho zdravotního stavu. Žalobce využívá pečovatelské služby, neboť má sníženou soběstačnost z důvodu věku, chronického onemocnění a zdravotního postižení. Žalovaný se nezajímal o důvod potřeby využívání sociálních služeb.

Pokud se týká životní potřeby péče o zdraví, tato v sobě zahrnuje již dříve prokázané a uznané úkony, tj. provedení si jednoduchého ošetření, dodržování léčebného režimu. Rovněž i v dané oblasti nedošlo ke zlepšení zdravotního stavu, ani ke zvýšení sociálních schopností.

Neschopnost zvládnutí obou životních potřeb je zapříčiněno především COM – st. p. CMP ischemické etiol. v levém karotickém povodí s reziduální pravostrannou hemiparézou, kdy nedostatečnost hybnosti a jemné motoriky neumožňuje ovládání příboru v rozsahu běžného a důstojného užití. Současně znemožňuje přenášení nádob se stravou. Dále se jedná o diabetes mellitus II. typu vyžadující dietní stravování. Současně způsobuje i zásadní zdravotní komplikace tvorbu bércových vředů a dekubitů, zvýšenou potřebu ošetření kůže, především ošetření nohou. U žalobce vystupuje do popředí nejistota při chůzi, chůze v chodítku s dopomocí druhé osoby, která způsobuje neschopnost ošetření bércových vředů a dekubitů v oblasti chodidel, které jsou dlouhodobého charakteru. Vzhledem k tomu, že je celodenně plenován, tento fakt má přímou souvislost s neschopností samostatného ošetření, a to především lékařského. Rovněž není schopen si sám přichystat a nadávkovat léky.

Zdravotní stav vyžaduje i potřebu vertikalizace, cvičení, které je nutné k udržení zdravého fungování vnitřních orgánů.

Dále namítl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmo, z jakého důvodu nelze uvedené životní potřeby uznat za nezvládnuté. Namítl dále, že nebyl přizván k jednání žalovaného, nebylo vyžádáno doplnění zdravotního posouzení, nebyla provedena lékařská prohlídka posuzovaného, eventuálně nebyly vyžádány nezávislé další posouzení v jím určeném zdravotním zařízení. Na základě kritického postoje žalobce k některým pasážím odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak jmenovaný konstatoval, že závěry učiněné posudkovou komisí jsou nedostatečně podložené a neodůvodněné. Navrhl proto zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci správním orgánům k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 7. 10. 2013 citoval zjištění učiněné PK MPSV ČR v Brně ze dne 10. 7. 2013, které bylo i podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Na základě doložených podkladů, které jsou uvedeny v obsahu posudku, doznala posudková komise, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který má vliv na schopnost zvládání základních životních potřeb žalobce v oblasti mobility, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby, osobních aktivit, péči o domácnost. Posuzovaný tedy nezvládá šest základních životních potřeb. K datu vydání napadeného rozhodnutí se jednalo o osobu starší 18 let, která podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost).

Žalobce v replice ze dne 4. 11. 2013 k vyjádření žalovaného uvedl, že správní orgán se nevypořádal se vznesenými námitkami v odvolacím řízení. Vyjádření žalovaného neobsahuje přesvědčivé argumenty, pouze reprodukuje již zmíněný názor v zamítavém rozhodnutí. Žalobce prostřednictvím obecného zmocněnce znovu poukázal na neschopnost zvládat péči o své zdraví, neboť má dekubity, je oplenováván. Nají se sice sám, ale stravu si v žádném případě nepředpřipraví, je odkázán na cizí pomoc.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči dne 16. 5. 2012. Sociální šetření bylo provedeno dne 7. 9. 2012, dne 3. 1. 2013 byl vypracován posudek o zdravotním stavu – posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči lékařem MSSZ Brno-město, který bez účasti posuzovaného vycházel z citovaného sociálního šetření, zdravotní dokumentace ošetřující lékařky MUDr. Zavadilové, Moravský Krumlov a dalších nálezů odborných lékařů (propouštěcí zpráva Léčebna dlouhodobě nemocných Brno, 1. 3. 2012 až 7. 5. 2012, chirurgické vyšetření MUDr. Svěráka ze dne 22. 8. 2012. Po prostudování zdravotní dokumentace i informací ze sociálního šetření konstatoval, že jmenovaný nezvládá základní životní potřeby, sice: mobilitu, oblékání, obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, osobní aktivity, péči o domácnost. Na základě citovaného posudku ve věci rozhodl správní orgán I. stupně dne 20. 3. 2013 tak, že návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči byl zamítnut s tím, že nadále bude oprávněné osobě poskytován příspěvek na péči v původní výši 4.000 Kč měsíčně od května 2012.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, v rámci odvolacího řízení byl vypracován posudek PK MPSV ČR v Brně dne 10. 7. 2013. V obsahu posudku je uvedeno, že

„zplnomocněný zástupce – zeť Ing. J. D.“ byl informován dopisem PK Brno o projednání bez osobní účasti z dostatečné dokumentace a o dalším postupu. Jednáno v nepřítomnosti, PK MPSV Brno prostudovala podkladovou dokumentaci, která byla dostatečná k projednání v nepřítomnosti a k přijetí posudkového závěru.“ Podklady, z nichž posudková komise vycházela jsou obsahem posudku, tyto byly jednotlivě vyhodnoceny a následně poté bylo provedeno komplexní posudkové zhodnocení, dle kterého rozsah a tíže poruchy funkčních schopností měl vliv na schopnost zvládnutí základních životních potřeb v oblasti: mobility, oblékání a obouvání, tělesné hygieně, výkonu fyziologické potřeby, osobních aktivitách, péči o domácnost. K námitkám v odvolání posudková komise konstatovala, že nebyla prokázána těžká porucha funkce nebo ztráta funkce duševních, smyslových a fyzických schopností, která by objektivně odůvodňovala neschopnost zvládnutí základní životní potřeby v rozsahu a výčtu uvedeném v odvolání. V oblasti stravování je schopen si vybrat hotovou stravu v pevném i tekutém stavu, dát na talíř, nalít nápoj, posunout na místo konzumace, najíst se a napít se. V oblasti péče o zdraví jeho mentální a duševní schopnosti jsou přiměřené věku, je schopen dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky a pomůcky. K datu vydání napadeného rozhodnutí šlo o osobu, která podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., v platném znění se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost).

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) stanoví část druhá, Hlava I, ust. § 7 zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách.

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách ve znění účinném ode dne 1. 1. 2012 se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné pomoci. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládnutí základních životních potřeb osob. Podle ust. § 7 odst. 2 citovaného zákona má na příspěvek nárok osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládnutí základních životních potřeb v rozsahu ustanoveném stupněm závislosti podle ust. § 8 citovaného zákona.

Podle ust. § 7 odst. 4 citovaného zákona o příspěvku rozhoduje a příspěvek vyplácí krajská pobočka Úřadu práce (ust. § 7 odst. 4, ust. § 18 odst. 2 citovaného zákona). O odvolání proti rozhodnutí Krajské pobočky Úřadu práce rozhoduje ministerstvo (ust. § 28 odst. 1 citovaného zákona).

Podle ust. § 25 odst. 3 citovaného zákona při posuzování stupně závislosti osoby vychází Úřad práce ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeby osoby, popř. z výsledku funkčních vyšetření

a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Ze stejných kritérií při posuzování vychází i PK MPSV ČR. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz pro rozhodnutí ve věci je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházel, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečného zjištění skutkového stavu. Závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů, jsou ne zcela dostatečně odůvodněné, takže zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci vyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

Soud konstatuje, že žalovaný se v průběhu odvolacího řízení správně v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění pozdějších předpisů obrátil na PK MPSV ČR v Brně za účelem posouzení stupně závislosti žalobce. Posudková komise postupovala v souladu s ust. § 25 odst. 3 citovaného zákona, když při vypracování posudku vycházela ze spisu odvolacího orgánu, spisového materiálu správního orgánu I. stupně, posudku lékařky MSSZ Brno-město ze dne 3. 1. 2013 a sociálního šetření ze dne 7. 9. 2012. Posudková komise MPSV dospěla ke stejnému závěru jako lékařka MSSZ Brno-město, v posudku ze dne 3. 1. 2013, pokud se týká posuzování stupně závislosti dle § 9 odst. 1 zákona č. 366/2011 Sb., v platném znění. Při posuzování stupně závislosti bylo zjištěno, že žalobce není schopen zvládat šest základních potřeb dle § 9 odst. 1 citovaného zákona, sice mobilitu, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, osobní aktivity, péči o domácnost.

Dle § 9 odst. 2 citovaného zákona schopnost zvládat základní životní potřebu uvedenou v odst. 1 písm. h) se hodnotí ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem.

Dle § 9 odst. 6 citovaného zákona bližší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí předpis, tj. příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. „Vymezení schopností zvládat základní životní potřeby“.

Dle názoru soudu posuzování kritérií ve smyslu citovaného ust. § 9 zákona č. 366/2011 Sb., nebylo provedeno zcela výstižně tak, jak vyžaduje příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. Žalobce brojil v odvolání i v žalobních námítkách, že nezvládá dále ze základních životních potřeb – stravování, péči o zdraví. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu nelze tyto dvě oblasti základních životních potřeb uznat za nezvládnuté, žalovaný pouze reprodukuje názor v zamítavém rozsahu dle posudku PK MPSV ČR v Brně, který sice je stěžejním důkazem, avšak ze strany žalovaného chybí hlubší úvaha vyhodnocení provedených důkazů včetně posudku PK MPSV ČR v Brně. Judikatura Nejvyššího správního soudu potvrdila v souladu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, č. j. 6 A 168/95-15, www.nssoud.cz, že: „tam, kde rozhodnutí je vydáno na základě zákonem povolené volné úvahy, je povinností správního orgánu volné úvahy užít, tj. zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a v souladu s pravidly logického usuzování, dospět k rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí správního

orgánu musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí a jaké úvahy jej vedly k právnímu stanovisku ve věci“. Obdobně z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 3. 1999, č. j. 7 A 52/96-49 vyplývá, že „*tam, kde rozhodnutí je vydáno na základě zákonem dovoleného diskrečního práva správního orgánu (v daném případě uložené pokuty v rámci stanoveného rozpětí), je ovšem i povinností tohoto orgánu volně úvahy užít, tj. zabývat se všemi hledisky, která jsou jako premisy takové úvahy nezbytná, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková i právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování zákonem stanovených kritérií a v souladu s pravidly logického uvážení dospět k rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být tedy seznatelné, jaké úvahy jej vedly k právnímu závěru“.* V této souvislosti č. j. 9 As71/2008-109, podle kterého „*funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost...*“ Správní orgán je tedy povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby okolnosti rozsahu schopnosti zvládat konkrétní základní životní potřeby posuzovaného byly postaveny najisto. Byť soud může provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového, zváží však rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu (viz blíže rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo rozsudek ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 Afs 48/2013-31, dostupném na www.nssoud.cz).

Soud dále cituje i ust. § 68 odst. 3 správního řádu, dle kterého správní orgán je povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a z jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí. Jinými slovy rozhodující je, aby vydané rozhodnutí zohledňovalo a řádně se vypořádalo se všemi relevantními vyjádřeními účastníků a návrhy na provedení důkazů učiněnými v průběhu celého správního řízení, se všemi shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí a v úplnosti zachycovalo výsledky dokazování. Z odůvodnění každého správního rozhodnutí musí být dostatečným způsobem zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry, z nichž rozhodnutí vychází. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, www.nssoud.cz, „*z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastník a za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů...*“ Dle názoru soudu žalovaný ve věci takto nepostupoval a nejednal. Porovnáním odvolacích námitek s námitkami žalobními je zřejmo, že tyto jsou v podstatě ve vzájemné shodě. Vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 7. 10. 2013 v podstatě koresponduje a reprodukuje stanovisko žalovaného uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Jak výše uvedeno, nosným pilířem odůvodnění napadeného rozhodnutí byl především důkaz provedený posudkem PK MPSV ČR v Brně ze dne 10. 7. 2013, chybí však jakýkoliv rozbor a hlubší úvaha ze strany žalovaného vyhodnocující tento důkaz. Navíc posudkový závěr je podložen toliko podkladovou dokumentací, aniž by byl žalobce přizván na jednání

posudkové komise za účelem osobního vyšetření účastníka řízení. Z posudku není zřejmé, jakým způsobem bylo zvládání základních životních potřeb, tj. stravování a péče o zdraví posuzováno, jestliže posudková komise posuzovaného nevyšetřila, sama si nezjistila, zda je či není schopen zvládat tyto základní životní potřeby. Při hodnocení kritérií nebylo dostatečně přesvědčivě a objektivně postupováno dle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., takže zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i samotný postup ze strany správních orgánů v předmětné věci vyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci. Dle názoru soudu posuzování stupně závislosti toliko na základě sociálního šetření prováděného sociální pracovníci či úředníci nemá dostatečnou vypovídající hodnotu. Proto soudu pokládá za chybné hodnocení schopnosti zvládat konkrétní základní životní potřeby bez účasti posuzované osoby. Dle názoru soudu je nutno žadatele k jednání posudkové komise přizvat anebo alespoň připustit. Důvodem pro takový postup jsou základní zásady správního řízení, podle nichž každý správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy a podle možností jim vycházet vstříc (§ 4 odst. 1, 4 správního řádu). Výjimkou mohou být pouze mimořádné případy, kdy pro nepřizvání nebo nepřipuštění účasti posuzované osoby shledá posudková komise, resp. předseda komise, zvláště zřetele hodné důvody, což však musí být náležitě odůvodněno. V daném případě tomu tak nebylo, neboť posudková komise v obsahu posudku uvedla pouze, že bylo jednáno v nepřítomnosti žalobce, podkladová dokumentace byla dostatečná k projednání v jeho nepřítomnosti a k přijetí posudkového závěru.

Nedostatečné posouzení úkonů, resp. aktivit nutných pro stanovení stupně závislosti žalobce bez jakékoliv bližší specifikace a přesvědčivého zdůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí vzhledem ke konkrétním odvolacím námitkám, při absenci přítomnosti posuzované osoby pokládal soud za vážné pochybení, které ve svém důsledku mohlo mít za následek i nesprávné právní posouzení předmětné věci. Soud proto uzavírá, že zjištění zdravotního stavu a jeho funkční důsledky i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci bylo provedeno v rozsahu nedostatečném pro učiněný právní závěr. Napadené rozhodnutí proto bylo zrušeno, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), jímž se miní důvody skutkové, nikoliv důvody odůvodnění rozhodnutí. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu, dle kterého bude postupováno v souladu s ust. § 1 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., tzn. schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti bude zhodnocena v přirozeném sociálním prostředí žalobce, případně za jeho účasti při jednání posudkové komise a posléze zjištěný skutkový stav bude přesvědčivým způsobem zdůvodněn (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce ve věci samé byl úspěšný, náhradu nákladů řízení neuplatnil, neboť tyto mu nevznikly, obecný zmocněnec nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud proto výrok o náhradě nákladů opírá o § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. června 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová